

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobce: **D. B.**
bytem X
zastoupen JUDr. Radkem Bechyně, advokátem
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**
sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2023, č. j. PK-DSH/1436/23,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

- 1. Včas podanou žalobou proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), se žalobce domáhal zrušení shora

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

uvedeného rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2023, č. j. PK-DSH/1436/23 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“) ze dne 19. 12. 2022, č. j. MMP/443521/22 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím správní orgán prvního stupně zamítl žalobcovy námitky proti provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče a provedený záznam o dosažení 12 bodů potvrdil.

2. Žalobce ve dnech 24. 7., 9. 9. a 18. 9. 2021 a 9. 11. 2022 opakovaně překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy motorovým vozidlem, čímž v každém z jednotlivých případů spáchal přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „*zákon o silničním provozu*“). Jednotlivými příkazy, resp. příkazy na místě byl žalobci v každém z jednotlivých případů uložen za spáchání přestupku mimo jiné trest záznamu tří bodů do bodového hodnocení řidičů. V důsledku spáchání těchto čtyř přestupků tak žalobce ke dni 9. 11. 2022, kdy spáchal poslední přestupek, za nějž mu byl příkazem na místě uložen trest, dosáhl v bodovém hodnocení řidiče 12 bodů.
3. Správní orgán prvního stupně v prvoinstančním rozhodnutí uvedl, že žalobce své námitky odůvodnil pouze obecně a nezpochybnil údaje v příslušných oznámeních policejních orgánů, kdy ve dvou případech bylo o přestupcích žalobce rozhodnuto rozhodnutími ve formě příkazu, které byly doručena žalobci do vlastních rukou. Podle správního orgánu prvního stupně tak všechny sankce za přestupky byly pravomocné, obsahově souhlasily s evidencí a jejich bodové ohodnocení odpovídalo jednotlivým přestupkům dle přílohy zákona o silničním provozu.
4. Žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal na to, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů se prověřuje pouze, zda podklad provedeného záznamu obsahuje potřebné náležitosti k provedení záznamu, zda došlo ke správnému zaznamenání informací obsažených v podkladech k provedení záznamu a zda byl zaznamenán správný počet bodů. Oznámení o uložení pokuty i vydané příkazy obsahovaly náležitosti způsobily podkladů pro zaznamenání bodů řidiče a nebylo nutné opatřovat další důkazy. Žalobce v průběhu správního řízení nevznnesl žádné konkrétní námitky, ani nepředložil žádné důkazy na podporu svých tvrzení.
5. Žalobce v podané žalobě žalovanému vytkl, že pominul ustálenou správní praxi v obdobných věcech při posuzování způsobilosti pokutových bloků jako podkladu pro provedení záznamů v bodovém hodnocení řidiče na podkladu odvolacích námitek. Dále žalobce namítl nedostatky pokutových bloků ze dne 24. 7. 2021 a 9. 11. 2022. Žalobce se domáhal zrušení napadeného i prvoinstančního rozhodnutí.
6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce v průběhu správního řízení uváděl pouze obecné námitky, které nepodložil důkazy, proč správní orgán prvního stupně neměl před vydáním prvoinstančního rozhodnutí důvod vyžádat pokutové bloky. Dále žalovaný uvedl, že žalobce odkazovaná rozhodnutí jiných správních orgánů v průběhu správního řízení nepředložil. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

II.

Posouzení věci soudem

7. Soud o žalobě rozhodoval v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť s takovým postupem oba účastníci řízení výslovně souhlasili (žalobce v podání ze dne 25. 4. 2023, žalovaný v podání ze dne 26. 4. 2023).
8. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě, přičemž neshledal žádné vady napadeného rozhodnutí, k nimž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti.
9. Soud předesílá, že v posuzovaném případě zástupce žalobce uplatnil typizovanou žalobní argumentaci, bez ohledu na konkrétní skutkové okolnosti daného případu. Podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS, bod 32 *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcovu advokáta.“* Proto míra konkrétnosti vypořádání žalobních bodů žaloby soudem bude odpovídat míře jejich konkrétnosti tak, jak vyplývá z žaloby.
10. Žalobní tvrzení, že žalovaný *naprosto nerespektoval odvolací důvody*, soud nemohl považovat za žalobní bod, neboť z něj nebylo vůbec zřejmé, zda, případně jaké konkrétní odvolací důvody zůstaly žalovaným nevypořádány. Pokud pak žalobce namítal, že se žalovaný nezabýval jednotlivými důkazními prostředky či některé jednostranně upřednostnil v neprospěch žalobce, postrádalo i toto žalobní tvrzení dostatečnou míru konkretizace, neboť z něj nebylo zřejmé, jaké konkrétní důkazy žalovaný opomenul, resp. jaké konkrétní důkazy žalovaný preferoval před jinými k tíži žalobce. Soud nemohl dohledávat v odůvodnění napadeného rozhodnutí a správním spisu potenciální důkazy, u nichž žalovaný pochybil způsobem žalobcem tvrzeným, neboť takovým postupem by soud spekulativně domýšlel a precizoval žalobcovu argumentaci a nedostál by své povinnosti nestrannosti.
11. Žaloba není důvodná.
12. Soud předznamenává, že z hlediska soudního přezkumu představují napadené a prvoinstanční rozhodnutí jeden celek (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. října 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, publ. pod č. 534/2005 ve Sb. NSS) a že správní soudy neprovádějí dokazování správním spisem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publ. pod č. 2383/2011 ve Sb. NSS).
13. Podle § 123f odst. 1 a 3 zákona o silničním provozu v případě neodůvodněných písemných námitek řidiče proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů potvrdí příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností provedený záznam a námítky zamítne.
14. V řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů dle zákona o silničním provozu je příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobitelný podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu), zda záznam v registru řidičů byl proveden v souladu s tímto podkladem a zda

počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení v souladu s přílohou k zákonu o silničním provozu. Předmětem tohoto řízení není přezkum správnosti ani zákonnosti rozhodnutí, na jejichž základě byl záznam proveden (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2022, č. j. 6 As 147/2022-28, bod 11, či ze dne 9. 12. 2022, č. j. 5 As 166/2021-16, bod 13).

15. Soud neshledal důvodnou žalobní námitku, že správní orgány postupovaly v rozporu s ustálenou správní praxí stran hodnocení kvality jednotlivých rozhodnutí v blokovém řízení jako podkladu pro zaznamenání bodů do bodového hodnocení řidiče.
16. Soud ve shodě s žalovaným konstatuje, že žalobce ve správním řízení vůbec neargumentoval odlišnou správní praxí tak, jak nyní činí v žalobě, ani správní orgánům neoznačil či nepředložil k žalobě přiložená rozhodnutí č. j. HLUC/00590/2020/OD/VO ze dne 6. 1. 2020, č. j. MUCE 20786/2019 SO, č. j. KUJCK-24343/2020 ze dne 13. 2. 2020, ani č. j. ŘP/741/19-16/Ka. Nezákonnost napadeného rozhodnutí tedy nemůže spočívat v tom, že žalovaný neposuzoval, zda nemůže mít pro rozhodnutí význam odlišná správní praxe, jelikož své legitimní očekávání v tomto směru žalobce ve správním řízení netvrdil.
17. Soud poukazuje na to, že argumentaci odlišnou správní praxí odvozenou právě od správních rozhodnutí uvedených v předchozím bodě tohoto rozsudku odmítl Nejvyšší správní soud tím, že *neprokazují, že zde existuje správní praxe, jež by stěžovateli zakládala legitimní očekávání. Mohla by prokazovat nanejvýš to, že v aplikaci rozhodných právních norem panuje mezi jednotlivými krajskými úřady nejednotnost ve výkladu právních předpisů v oblasti správního práva. K jejímu odstranění je povolán především právě Nejvyšší správní soud. Ten už se ovšem k otázce, do jaké míry mají správní orgány rozhodující o námitkách proti provedeným záznamům bodů v evidenční kartě řidiče možnost přezkoumat jednotlivá rozhodnutí o uložení pokuty, jasně vyjádřil v několika svých rozhodnutích (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2022, č. j. 2 As 300/2021-47, body 9 a 22, vydaný ve věci, kde tamního žalobce zastupoval právní zástupce nynějšího žalobce).*
18. Ačkoli pasivita žalobce v průběhu správního řízení ve vztahu k tvrzením o odlišné správní praxi sama o sobě vylučuje důvodnost této žalobní námitky, považuje soud za vhodné dodat následující.
19. Zprvée, správní orgán prvního stupně ani žalovaný nebyli vázáni postupem jiných správních orgánů, jelikož legitimní očekávání se vztahuje k rozhodování konkrétního správního orgánu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2021, č. j. 9 As 12/2021-56, bod 17, či ze dne 26. 10. 2021, č. j. 2 As 133/2020-44, bod 13). Žalobce však nedoložil, že by žalovaný či správní orgán prvního stupně rozhodoval ve skutkové obdobných věcech odlišně. K žalobní argumentaci na konci str. 2 žaloby soud uvádí, že pro výše uvedené závěry není významné, kolik správních orgánů určité pravomoci a určitého stupně bylo na území ČR zřízeno.
20. Zadruhé, bylo vyloučeno, aby správní orgány v posuzované věci pominuly ustálenou správní praxi při posuzování způsobilosti pokutových bloků jako podkladu pro provedení záznamů v bodovém hodnocení řidiče tak, jak tvrdí žalobce v žalobě, neboť ve věci žalobce správní orgány jednotlivé pokutové bloky vůbec nehodnotily, neb je neměly k dispozici, poněvadž je od příslušných správních orgánů nevyžádaly (srov. str. 5 napadeného rozhodnutí). Žalobní tvrzení o odlišné správní praxi při hodnocení kvality pokutových bloků na podkladě odvolacích námitek tedy mělo důvody napadeného rozhodnutí. Žalovaný totiž v napadeném rozhodnutí vysvětlil, že žalobcovy námitky byly natolik

obecné a nepodložené, že nemohly aktivovat povinnost správních orgánů vyžádat pokutové bloky.

21. Čtyři správní rozhodnutí popsaná v bodě 16 tohoto rozsudku, založená na čl. 20 až 34 soudního spisu a přiložená k žalobě, soud pro nadbytečnost neprovedl k důkazu, neboť nemohly mít vliv na rozhodnutí soudu z důvodů uvedených v bodech 17 až 20 tohoto rozsudku.
22. Nedůvodnými byly i žalobní námitky týkající se náležitostí pokutových bloků ze dne 24. 7. 2021 a 9. 11. 2022.
23. Správní orgány uvedené pokutové bloky nezajistily a nestaly se tak součástí podkladů rozhodnutí. Svůj postup správní orgány řádně odůvodnily (str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí a str. 3 prvoinstančního rozhodnutí) tím, že žalobce přes naprosto konkrétní údaje o přestupcích uvedené v oznámeních o uložení pokuty za přestupek příkazem na místě (dále jen „oznámení“) ve správním řízení vůbec nijak nekonkretizoval žádné své výhrady proti zaznamenaným bodům v důsledku těchto přestupků. Proto nevznikly pochybnosti o údajích v oznámeních o uložení pokuty na místě a nebylo zapotřebí obstarat pokutové bloky. Tyto jasně formulované a odůvodněné závěry správních orgánů žalobce v žalobě zpochybňoval toliko tím, že žalovaný *uvádí, že nemůže posuzovat podklady pro záznam bodů, a že oznámení nemůže být dostatečným důkazem.*
24. Žalobní námitky tak míří mimo důvody napadeného rozhodnutí: Žalovaný vůbec neuvedl, že nemůže posuzovat podklady pro záznam bodů (pokutové bloky), jen vysvětlil a odůvodnil, proč v posuzované věci nebyl důvod pokutové bloky zajišťovat, kdy proti těmto důvodům (že žalobce nevznese žádné konkrétní výhrady vůči přestupkům uvedeným v oznámeních) žalobce v žalobě nijak nebrojil. Žalobce v žalobě ani neuvedl žádnou konkrétní argumentaci vyvracející závěr žalovaného, že oznámení jsou dostatečným důkazem o záznamu bodů a spáchaných přestupcích. Žalobce v žalobě neuvedl ani žádné konkrétní výhrady vůči přestupkům a bodům zaznamenaným v oznámeních. Přitom podle § 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu se záznam v registru řidičů provede právě na základě oznámení o uložení pokuty za přestupek příkazem na místě.
25. Namítal-li řidič ve správním řízení bez konkrétnějších tvrzení a navržených důkazů, že se přestupku nedopustil, není třeba, aby správní orgány vyžadovaly pokutové bloky, a není ani na správním soudu pokutové bloky obstarávat a hodnotit (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2022, č. j. 5 As 166/2021-16, body 14 a 15, a ze dne 8. 11. 2017, č. j. 10 As 3/2017-34, bod 24).
26. Žalobce v podané žalobě zpochybnil pokutové bloky ze dne 24. 7. 2021 a 9. 11. 2022. Jak je uvedeno výše, správní orgány postupovaly správně, pokud tyto pokutové bloky neopatřily, nehodnotily a vycházely pouze z oznámení. Žalobce totiž ve správním řízení (v odvolání) ustrnul na obecné námitce, že se přestupku dne 24. 7. 2021 nedopustil a pokutový blok nepodepsal a svá tvrzení nepodložil žádným důkazem, přičemž proti přestupku dne 9. 11. 2022 a s ním souvisejícímu pokutovému bloku nebrojil vůbec. Žalobce tedy ve správním řízení věrohodně nezpochybnil oznámení týkající přestupků dne 24. 7. 2021 a 9. 11. 2022.
27. Žalobní argumentace zpochybňující kvalitativní náležitosti pokutových bloků ze dne 9. 11. 2022 a ze dne 24. 7. 2021 byla mimoběžná s důvody napadeného, resp. prvoinstančního rozhodnutí, neboť správní orgány tyto pokutové bloky ve správním řízení nehodnotily.

Nad rámec toho soud uvádí, že žalobní argumentace (i kdyby byla uplatněna ve správním řízení) obecně zpochybnila prakticky všechny náležitosti pokutových bloků (vymezení osoby pachatele přestupku, místo, doba, způsob spáchání přestupku, právní kvalifikaci včetně formy zavinění, výši uložené sankce, místo a datum vydání rozhodnutí, údaje o oprávněné osobě a převzetí žalobcem, podpis žalobce) - šlo proto zjevně o námitky paušální, typizované a šablonovité. Žalobce konkrétně nespecifikoval, která z těchto pochybení se na tom kterém pokutovém bloku projevují (srov. nedávný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2023, č. j. 9 As 131/2021-16, body 14 a 15), a tudíž šlo o námitky *a priori* nevěrohodné. Žalobce sice snesl (poprvé v žalobě) výtky vůči formálním vadám pokutových bloků, avšak ve skutečnosti nereagoval na konkrétní podobu bloků. Z žalobcovy argumentace není zřejmé, zda v každém konkrétním případě při identifikaci přestupce mělo chybět rodné číslo či datum narození, v čem měl spočívat nedostatek ověření totožnosti, zda dalším údajům v pokutovém bloku vytýkal absenci, či neúplnost, neurčitost či nečitelnost atd.

28. Co se týče argumentace žalobce příkazovými (pokutovými) bloky G 1498901 a F 0832677, které dle rozsudku Nejvyššího správního soudu podle žalobce nesplňují dostatečnou individualizaci skutku pro rozhodnutí, a to na rozdíl od bloku C1404971, neuvedl žalobce, na jaké konkrétní rozhodnutí Nejvyššího správního soudu odkazuje. Tyto tři příkazové bloky, založené na čl. 39 až 41 soudního spisu a přiložené k žalobě, soud pro nadbytečnost neprovedl k důkazu, neboť nemohly mít vliv na rozhodnutí soudu - žalobce v žalobě ani netvrdil, že by byly vydány v posuzované věci.
29. Soud shrnuje, že žalobce nepředložil v řízení před správními orgány žádné konkrétní námitky, které by zakládaly pochybnost o způsobilosti podkladů pro záznamy bodů v registru řidičů spočívajících v oznámení o uložení pokuty za přestupek příkazem na místě a rozhodnutí o uložení správního trestu za přestupek ve smyslu § 123b odst. 2 písm. a) a b) zákona o silničním provozu. Správní orgány proto postupovaly správně, pokud v případě oznámení do podkladů rozhodnutí nezařadily příkazové (pokutové) bloky. Oznámení obsahují dostatečné údaje k prokázání, že se přestupek stal a spáchal jej žalobce, a také potřebné náležitosti k provedení záznamu bodů, a proto nemohly být zpochybněny obecnými, nekonkrétně formulovanými výtkami žalobce.
30. Vzhledem k výše uvedenému soud žalobu neshledal důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

III.

Náklady řízení

31. Výrokem II tohoto rozsudku rozhodl soud tak, že žádnému z účastníků řízení náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť žalobce neměl ve věci úspěch (srov. § 60 odst. 1 s. ř. s. *a contrario*) a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal ve svém vyjádření k žalobě.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 23. června 2023

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.